

Hatente visszatérő rovatunk mostani szerkesztője elégedetten csettintett, amikor kézbe kapta a Postaláda címére érkezett leveleket tartalmazó dossziét. Az iratesomó súlya és vastagsága páratlan témabőségéről árulkodott. Az frott sorokat átböngészve tovább emelkedett a Postaláda ügyeletes összeállításának kedve: olvasóink ezúttal a legkülönbözőbb benyomások jó és rossz tapasztalatok megfogalmazására vállalkoztak. S tettük ezt olyan ügybuzgalommal, őszinte felháborodással és lelkesedéssel, hogy a levelekből vett idézetekből nemcsak a lakosság közérzetének látteleke bontakozik ki, hanem a levélírók gyors, de találó mozdulatokkal felvázolt portréja is. Társszerzőnk népes táborában szót kapnak az alábbiakban a „rendszeres olvasója, s hozzászólója vagyok összeállításuknak”, a „meglehető, kinevetnek gondolataimért, de egyé fene”, a „névtelenül is jogunk van közérdeklő bejelentést tenni” kommentárral levelet írók. Egy részük utasként, illetve vásárlóként, mások a környezetükért aggódó városlakóként fogtak tollat. Gyánítjuk, némelyik olvasónk amatőr, vagy tán hivatásos pedagógusként, szakképzett avagy autodidakta várostörténészként, illetve természetbúvárként szánta el magát arra, hogy e heti válogatásunk kikerekítésében részt vegyen. Ennyit ajánlatunkról és a szerzőkről, következzenek a levelek!

A komputer áldozatai

„Jön a szilveszter, minden percemre kell osztanom. A délutáni programom: vásárlás, mosás, takarítás, este vendégek. Azaz, így lett volna, ha a DEMÁSZ számítógépe nem úgy dönt, hogy én egy tréning, villanyszámlát nem fizetők fogyasztók vagyok. De a gép döntött, az ember cselekedett anélkül, hogy el-lenörítzte volna, igazat mondott-e a masina. Nemcsak hogy nem ellenőrizte, de kijött és kikapcsolta a villanyórát anélkül, hogy megkérdte volna a tisztelet fogasztót, meghalt-e. beteg-e, elitta-e a pénzt, esetleg feledekeny? Netán ártatlan? — ahogyan az az én esetemben történt. Délután, amikor hazértem, már nem volt villany a lakásban. A gyertyámat nem találok. Rohanás a boltba. Ott sincs. Szerencsére kapok kölcsön. Ezután telefon a DEMÁSZ-hoz: a válasz elutasító. Reggel bizonyítom, hogy OTP-átutalásom van és fizetek, sőt túlfizetésem van. Addig érezem magamat a kökorszakban. A hűtőszekrény te-

le, csordogál a víz belőle. A vendégeket romantikus gyertyafényről fogadom, kellemetlenül érzem magam. Másnap reggel ugyan sikerült bizonyítanom ártatlanságomat. Elnézést kértek, s ezután be is kapcsolták az áramot. Az egészet csak tízéves fiam fogta fel romantikus: „Hü, ilyen világításnál írta Petőfi azt a sok szép verset? Hogy meg nem vakult szegény.” Kellemetlenebb lett volna, ha a gyerekek ér haza elsőnek, és egy két órán át reszket a félelemtől a sötétben. Nagyon szeretném, ha nem a gépek döntenék el, hogy mikor világitathatunk. S nagyon szeretném, ha az illetékesek ott lennének határozottak, ahol rendszeresen nem fizetnek. A gyertyámat nem találok. Rohanás a boltba. Ott sincs. Szerencsére kapok kölcsön. Ezután telefon a DEMÁSZ-hoz: a válasz elutasító. Reggel bizonyítom, hogy OTP-átutalásom van és fizetek, sőt túlfizetésem van. Addig érezem magamat a kökorszakban. A hűtőszekrény te-

Fehér-tői kirándulás

Szél Antal balástyai olvasónk sorait olvasva a szoba melegét is szívesen felcserelelnék egy télidei fehér-tői kirándulásra. Levélíróink szakavatott ismerője a madárvilágnak, olyan érzelmetesen, lelkesedéssel rajzolja meg a különböző szárnyasok életét, hogy beszámolója felér egy színesben vetített filmmel. A tő fölött köröző, tütyülőrécüket, elegánsan ellibbenő szürke gémeiket, éhes pajzsos-

cankó csapatot, riadalmat okozó vándor sólymot, jégen gubbasztó pólingokat, portyázó réti héjakat kapott többek között „lepcevégre”. S tette mindezt az új év első napján. Részletes, a legaróbb mozzanatok is rögzítő beszámolójaért cserébe mi mással kedveskedhetnénk, mint egy könyvvel. Ajánljuk figyelmébe Gion Nándor: A kőrökatonák még nem jöttek vissza című regényét.

Hasonló téma — két levél

Bármennyire várjuk is a megérdemelt pihenésnéként emlegetett nyugdíjas esztendőket, a legtöbb embernek fájdalmas a munkától megválni. Nemcsak a megszokott tevékenység hiányzik ilyenkor, hiányoznak a kollegák is. Jó néhány nyugdíjas még heteken át állatogat egykori munkahelyére, s nem csupán azért, hogy „megmártózzék” az esztendőknél át megszokott környezetben. Többesük úgy véli, szükség lehet még a tapasztalatára. Nincs is olyan vállalat, ahol ne mellyanyolnák a nyugdíjas dolgozók igyekezését, a szak-szervezeti bizottságok sok helyütt rendszeresen találko-zóra hívják az egykori dolgozókát. Tájékoztatják őket az eredményekről, a gondok-ról, érdeklődnek a nyugdíja-sok éléte iránt.

„Férjem 28 évig dolgozott az NKFTV-nál. Igazolatlanul egyetlen egy napot sem hiányzott, becsületesen dolgozta végig a majd három évtizedet. Hetvenkilenc október 15-e óta immár nyugdíjas. A vállalattól mindenféle járadékot és juttatást megkapott. Panaszra nincs is okunk, ám meg kell mondanom, hogy egy „cselkészségről” megledkeztek. A nyugdíjas búcsúztatására ugyanis férjemnek elfelejtettek meghívót küldde-

ni. Nem panaszkodni akarok, férjem munkáját elismerték, utóbb csoportvezetőként dolgozott, több kitüntetés is kapott. Am az, hogy megledkeztek róla, nekünk nagyon rosszul esett. És akivel megcsúszott: Ponázzai Pál nyugdíjas fűrómester, s aki a sérelmet megírta: a felesége, aki emiatt a férjét nagyon sajnálja.”

Sugárúti látványosság

„Gondolom, sokan vélekednek hasonlóképpen, csak éppen nem szánták el magukat a levélírára” — e kommentárral ajánlja figyelmünkbe észrevételét Holló Lászlóné, a Pentelei sor 1. szám alól. Mielőtt idéznék levelének lényegét, hadd áruljuk el: olvasónk tévedett. Ugyanis D. Károlyné a Szilléri sugárútról ugyancsak a sugárúti, gázrobbanástól összedőlő szolgáltatóház ügyében fogott tollat. Utóbbi levélírónk megjegyzi: „A levelet nem vittem körbe aláíratás végett, de biztosíthatom önöket, sokunk nevében írok.” Kés-

széggel hiszünk neki. Ezek után lássuk, miről is van szó. Levélíróink panaszolja, hogy a hónapokkal ezelőtt történt gázrobbanás óta a város egyik — meglehetősen csúfságos — látványossága a megpedezett falu, gerendákkal megtámogatott szolgáltatóház. A sugárutat időközben kiszélesítették, új útburkolati jelekkel festették, de a romos épülethez senki nem nyúlt. „Ha már így járt ez a kis épület, nagyon kerüjük, távolítsák el innen. Felújítása, azt hiszem, felesleges, és igen költséges lenne...”

Névvel és inkognitóban

„Szakácskönyvben nem nézünk utána, mégsem vitatjuk Szűcs Lászlóné szövegét megállítását, miszerint egyes ételek elkészítéséhez, például a savanyú káposztához, nélkülözhetetlen az árpkása. Ha levélírónk így szokta a káposztát főzni — bizonygatja, így ízletesebb, mint egyébként — higgyük el neki. Gasztronómiai kérdésekben különleges hozzáállással nem rendelkezőnk aligha tehetnek más. Nos, olvasónk segítségért eszedőli Joháskodásának eleget téve, ezúttal kérdezzük a kereskedőm illetékeseitől: miért nem lehet, immáron hónapok óta árpkását kapni? „Azt még jobban meg tudom érteni, ha rizst nem kapok, mert az jó-rekást importálják. De az árpkása, tudomásom szerint nem az” — fejezi be mondanóját olvasónk.

A most következő levelek írói a kereskedők magatartását dicsérendő, azaz elítélendő szánták el magukat az írásra. De a jó hírt tartogassuk a végére, kezdjük a panaszokkal.

H. Jánosné a tarjánai, Csillag téri ABC-áruházban szerzett tapasztalatairól értesít bennünket. Mint írja, nemrég ajánlékot vásárolt az üzletben, s amikor kérte, csomagolják be, kossék át a meglepetésnek szánt babát rejtő dobozt, azt a választ kapta, hogy nincs csomagolópapír és nincs zsinag. Levélírónk felháborodásában még az üzletvezetőt is kérdőre vonta, s noha kérését végül megiscsak teljesítették, bosszúsága ezután sem párolgott el. Ugy érzi — és írja —, igaza van,

ermikor a kereskedők nem törődésüket ostromozza. Mi pedig úgy érezzük — elismerően, a méltatlankodásra volt némi oka —, hogy ágyúval lött verébre...

Oskola utca környéki lakosság aláírásával érkezett a Postaláda címére az a levél, melynek írója azt javasolja, lapunk egyik munkatársra keresse fel inkognitóban az Oskola utcai hentesüzletet. Noha a látogatás, amint levelezőnk bizonygatja, nem mindennapi élmény, nyel kecsgett — inkognitót kedvelő olvasónk szerint maszek árusításnak, számos visszaélésnek lehetnénk tanú — mégsem élünk a meghívással. Többek nevében méltatlankodó levélírónk inkább azt tanácsolja: a panaszt jegyezzék be a vásárlók könyvébe. Így mádon hamarabb orvosolható a gond, mint az inkognitóból küldött levél alapján.

A karácsonyi csúcsforgalomban az eladók és a vásárlók istületlenebbek, mint rendszeren. A sorbanállás, a cipekedés, a kapkodás közepette nem ritkán összetűznek a pul két oldalán állók. A vásárlók az eladókat, az utóbbiak a vevőket okolják a löporos hangulatért. A két tábor közötti háború persze nem törvényes, bizony-ságul szolgál erre Parragi Lászlóné levele is.

ZÖLDÉRT 30-as számú árúadója vezetőinek, fiatal el-árusítóknak mond köszönetet a készséges, udvarias kiszolgálásért, a nem mindennapi figyelmességért.

A 22-es csapdája

„Mindennap ugyanaz történik velem. Felszállok az Újszegedről mindig egész órában induló 22-es járatra, azzal a reménnyel, hogy a Tisza-parti gimnáziumnál leszállva talán elérjem a Marx térről egész órában induló 73-as jelzésű járatot. De ez sajnos még egyszer sem sikerült. A 73-as már épp kiindul a megállóból, mire a 22-es odaér. Így aztán több-megamagammal, ha szerencsém van, csak 20 percet kell tévelygdelem idején fagyoskodnom, de többször előfordult már, hogy 40 percet kellett várni, amíg megérkezett a követ-

kező 73-as. Nem tudom, hogy az illetékesek, akik e járatok indulási idejét megállapították, gondoltak-e erre a visszasszágra. Ha már egy járatnak részben megváltoztatják az útvonalát, legalább a csatlakozó buszok indulási időpontjait egyeztetették volna. Nagyon kérem, próbáljanak megoldást találni, hiszen akár az egyik, akár a másik járat indulna hamarabb, vagy később, sok sorstársammal egyetemben számomra is kényelmesebb lenne az utazás.” — Tóth Istvánné, tápai levélírónk sorait idéztük.

Cifra palota...

„Örömmel vettem tudomásul, hogy a Szegedet bemutató képes levelezőlapok sorozata új taggal bővült (fotó: Rádó László XI-459/793) a Lenin körút 20. számú ház képével. Annál nagyobb volt a meglepetésem, amikor a képeslap hátoldalán azt olvasom négy nyelven — Sze-ged. Cifra palota. Hogy a Gróf-palota az ornamentikáját díszítő mozaik és fajence díszek miatt cifra volna? Szerintem nem, de ez izlés dolga. Egyébként lehet, hogy összetévesztették a Kecskeméten található Cifra palotának elkeresztelt házát” — írja dr. Bertényi Ivánné.

Lehet, hogy így van, de az is előfordulhatott, hogy a képeslaposorozat szerkesztő-jének, a fotóra pillantva, a Cifra palota... című gyermekdal jutott az eszébe. Nos, akárhogy is történt, a vita eldöntésére Bakonyi Tibor építész, a szecesszió építészetének szakavatott ismerőjét kértük fel. Tőle tudtuk meg: levélíróknak igaza van. A Lenin körút 20. szám alatti ház építet-je, dr. Gróf Árpád ügyvéd nevével a Gróf-palota nevet viseli. Bakonyi Tibor olvasónk ismereteit megerősítve elmondta még, hogy a külsőlegesen szépen díszített ház tervezője Reichl Ferenc, Szegedre átteleptült szabadkai építész, s a palota 1912-13-ban épült.

Tanítva tanulni

Minap a rádióban riportot hallottam. Egy osztrákn iskolában dolgozó tanítónőről szólt. Szavaiból ki-csengett, a pedagógus igazi hitvallása, a jobb, a töké-letesebb keresése, a tanítványok érdekében. Diplo-májával a kezében azt vé-gesztelte és sikerrel, amit a társadalom elvárt tőle.

„Ha csak ennyit tett, mi-ért írok róla? O az a tanító, aki tudja, hogy az egy-től-nyolcig iskola tulaj-donképpen hátrányos, előnyt csakart belőle. Jó pedagógiai érzelkekkel még a hátrányokat is a nevelési-oktatási célok megvalósítá-sának szolgálatába állítja. Ez az, ami megragadott!

A tanítónő kifejtette tö-mören és érthetően az elő-nyöket; a hátrányokat alig érintve. Az osztrákn iskolákra emlékezve nyu-godtan azt mondhatnánk, hogy a pedagógus „meg-hibbant”. De aki figyelme-sen hallgatta az interjú-t, rájött arra, hogy nem egy-siránkozó ember állt a mikrofon elé, hanem a dolgozni tudó — akaró pe-dagógus. Mindezek mellett

kifejtett egy fontos és ha-tékony nevelési módszert, a kollektív tanulást, és ennek nevelési következmé-nyeit. Mindezt oly módon tette, hogy feleleltette az idősebb diákok tanárko-dását az alsóbb osztályo-sok között. Az alsóbb tago-zatokban tanult anyag fei-leelentítésével ugyanakkor ők is nyertek. E módszer alkalmazására az osztrákn iskola lehetőségei készí-ték a pedagógust.

Mielőtt összefoglalnám mondandómat, a félreérté-sék elkerülése végett meg-jegyezném: nem hibbantam meg. Céloom olyan gondolatát értékelést meg-indítani: miszerint a mo-dern oktatás lehetőségei közt, a közelebb eső évfolyamok esetében — termé-szetesen tanulószobán — a tanulókat megfelelő létszá-mú csoportra osztva — nem kísérletezhetnének a pedagógusok a kollektív tanulás ilyen formájával? Szerintem igen! Ez jelen-ten a tanítva-tanulás régi, de hasznos szokásának fel-elevenítését.

Dezső József
Kiszombor

Sorokban

„Ne nevéssenek ki elkép-zelésemet” — írja levelében Boros Gyevi Irén tarjánai olvasónk. Nos, egyáltalán nem nevéttük ki, sőt, ötletét hasznosnak tartjuk. De mert az ötlet megvalósítására nem vagyunk illetékesek, a levelet a Szegedi Postaigazgató-ságra továbbítottuk. Levél-írónkhoz hasonlóan mi is érdeklődéssel várjuk a vá-laszt.

A Sarló utcai lakók nevé-zen tette szová egyik olva-sónk, hogy az utca Holt-Ma-ros felőli oldalára hordott nagy mennyiségű föld és tör-melék elcsúfítja a városké-pet, s egyben a környék lakóinak sok bosszúságot okoz. A megmagasított terü-letről lefolyó víz már több ház alapozását kikezdte, és kárt okozott a kertekben.

Válaszol az illetékes

Múlt év december 21-én megjelent, a Postaláda rovat-ban közzétett írással kapcsolatban, melyet Nyilasi István küldött szerkesztőségünkbe, Balló Zoltán, a szegedi váro-si tanács vb építési, és közlekedési osztályának helyettes vezetője válaszolt:

„A Debreceni és a Róna utca kereszteződése forgal-mának szabályozásával kap-csolatosan közöljük, hogy a fenti kereszteződésben — a forgalmi rend folyamatos felülvizsgálata során — ta-valy december 5-én Elsőbb-ségadás kötelező! jelzéstáblát helyeztünk el.”

Ugyancsak december 21-én megjelent Postaládnak-ban tettük közzé — Bürokrácia útvesztőiben cím alatt — Bárkányi Istvánné panaszát. Az észrevétellel kap-csolatban Debreczeni Pál, a városi tanács pénzügyi osztály-vezetője küldött válasz-t. A panasz alapján volt. Bárkányi István terhére a gombaszedés és -értékesítés után csak az 1975 és az 1976-os évekre vetettek ki jöve-ledelemadót. 1977-ben, vagy ezt követően ilyen címen már nem adóztatták a levélíró-t. Jelenlegi adóhátaléka abból származott, hogy évenként helyesen és jogerősen előírt kért utáni adót soha nem fizették meg időben. Ezért minden évben hátralékot hoztak át a panaszos férj-nek adószámájára. A behá-jtás alatt álló összeg ennek az adóptléka és behajtási költsége.”

Rákos Gyulától a Gyógy-

Köszönet

„A Komplet Ruházati telep-i olvasónk írja: „Köszönetet mondok a 42-es já-rat GF 10-18 rendszám-mal ellátott autóbussz vezetőjé-nek, aki szilveszter este a pefőitelepi végállomástól a Belváros felé vitte az utaso-kat. Idős, beteg asszony va-gyok, botalt járok. Hiába volt minden igyekezetem, az indulási időben nem értem oda a megállóhoz. A busz-vezető ezt észrevette, a koc-sival visszatartott, megvár-t és felségitett az autóbussz-ra.”

Összeállította:
Ladányi Zsuzsa

Tombácz Ferencné, petőfi-